

gørenhed. Vi have sikkert ogsaa alle under disse Forhold rettet Bebrejdelser mod Staten, fordi den ikke fuldt ud har forsørgt sine gamle Krigere, som have ofret deres Førlighed for Fædrelandet. Man har bebrejdet Staten, at den ikke har gjort dette, men i Stedet for at give dem Understøttelse har givet dem Anvisning paa at gaa omkring med Lirekasse, gennem hvis Toner Opmærksomheden skulde henledes paa dem. Det er jo dog egentlig ikke den Vej, man skulde gaa. Det glædede mig derfor overordentligt, at et saadant Forslag er fremkommet. Jeg kan i et og alt tiltræde den ærede foregaaende Talers Udtalelser. Jeg takker den ærede Finansminister for Forslagets Fremkomst. Det vil sikkert nok blive enstemmigt vedtaget og bidrage til at kaste et lille Lysglimt ind i de saa haardt prøvede Invaliders triste Tilværelse.

De 25 pCt., som nu bliver tillagt efter Forslaget, er ganske vist ikke meget, men paa den anden Side kunne vi nok være enige om, at disse Mænd, der ere henviste til at leve et tarveligt Liv, ville være ikke saa lidt taknemmelige derfor. Naar man ser hen til, at de 25 pCt. ikke gør noget nævneværdigt Skaar i Finanskassen, idet Forhøjelsen kun vil andrage 121,000 Kr., hvad der jo ikke er noget stort, især da man med Sikkerhed kan sige, at i Løbet af nogen Tid er man maaske naaet ned til den Sum, som allerede nu ydes, turde jeg maaske ønske, at vi i det Udvalg, som jeg ønsker vil blive nedsat, kunne komme til en Forhøjelse af Understøttelsen, maaske med 5 eller 10 pCt. yderligere. Det vilde have sin overordentlig store Betydning. Jeg skal i øvrigt paa mit Partis Vegne give Forslaget min varmeste anbefaling, og jeg vil haabe, at alle Partier ville bidrage deres til, at vore gamle Invaliders Livsaften kan imødeses med Fortrøstning. Jeg vil haabe, at Tinget vil vise Velvillie, og at man i et eventuelt Udvalg vil overveje ikke blot Spørgsmaalet om en Forhøjelse, men ogsaa om en saa hurtig Fremme af Sagen, at Loven kan træde i Kraft til den 1. Januar.

Martin Madsen: Jeg kan indskrænke mig til at udtale min varmeste Tak for det Forslag, her foreligger. Jeg er sikker paa, at Invaliderne over det ganske Land ville være den højtærede Minister og den høje Rigsdag overordentlig taknemmelige, naar Lovforslaget bliver gennemført. Jeg kan dog ikke undlade at gøre den Bemærkning, at jeg fra flere Sider har hørt

det Spørgsmaal fremsat, om der ikke var Mulighed for at give et højere Beløb til Invaliderne fra Trearskrigen, fordi de ere saa meget ældre end de øvrige. Det har ikke tidligere været Tilfældet, og der kan jo være mange Grunde, der tale for ikke at gøre det, men jeg skal dog nævne, at de alle ere over 70 Aar gamle — normalt skulde de være 76 — og saa vidt jeg husker, er der kun ca. 100 tilbage, saa det vil jo ikke være saa forskrækkelig mange, der er Tale om. Jeg skal ikke komme videre ind paa dette Spørgsmaal, men har dog villet nævne det, for at den højtærede Minister kunde vide, at der har været saadanne Tanker oppe. I øvrigt skal jeg som sagt indskrænke mig til at takke den højtærede Minister for Forslaget.

Aadal: Det indrømmes fra alle Sider, at de gamle Invalidere bør have en højere Understøttelse. Svaghed og Alderdom gøre jo, at de efterhaanden mere og mere komme til at trænge til en Støtte. Invalidernes Understøttelse er jo ogsaa flere Gange bleven forhøjet, efterhaanden som Tiderne have forandret sig, og efterhaanden som deres Svaghed er tagen til, og deres Arbejdsevne er gaaet tilbage. Jeg udtalte mig om denne Sag i Fjor ved Finanslovens første Behandling og paaviste da mere udførligt, hvor haardt de trænge til Understøttelse, derfor skal jeg ikke komme saa meget ind paa det nu, men kun udtale angaaende de gamle fra 1848 — 50 og de faldnes efterladte fra den Tid i Tilslutning til, hvad den ærede foregaaende Taler udtalte, om det ikke kunde lade sig gøre, at de kunne faa et højere Tilskud. De ere nu gamle Folk og til Dels sengeliggende, mange af dem paa Grund af de Svagheder, de have paadraget sig i Krigen, og det koster meget at holde et Menneske til at pleje sig. Jeg kender Forhold — og jeg ved, at det samme gaar igen mange Steder —, hvor de trænge meget haardt, og det vilde være til stor Gavn for disse gamle, om deres Understøttelse kunde forhøjes noget. Jeg havde egentlig kun tænkt at fremsætte dette som et Ønske. Jeg havde egentlig ikke voyet at fremsætte Forslag, men da jeg hører, at Sagen skal til Udvalg, vil jeg henstille, at en Forhøjelse sker. Ønsket om en Forhøjelse har længe været fremme hos Invaliderne, men de have gaaet i Stillehed med det, fordi de ikke have nogen Organisation, som kan fremstille deres Ønske for Regering og Rigsdag. Jeg ved, at de ville blive glade og taknemmelige, fordi dette